

LBRIS

We know
books

Mircea TECULESCU

EIDOS

zilele care au fost

Sumar

Mi-am desfăcut.....	9
cu ei	10
tot felul	11
prima dată	12
schimbă culoarea.....	13
crăpăturile pământului	14
de obicei	15
în amfiteatru.....	16
cu apă	17
un secret	18
spuneau nimic.....	19
din ea	20
o zi	21
multă rugină	22
de cuvinte	23
o purta	24
două minute	25
altă viață	26
cuvintele clovnilor	27
galben-verzui	28
de schimbare	29
ai luminii	30
acel an.....	31
distruge transparența	32
toți spinii	33
în apă	34

câte puțin.....	35
la Domnul.....	36
părăsesc orașul	37
din celălalt.....	38
limbajul vid	39
să-l alunge.....	40
sala uriașă	41
cuprinsul cantinei	42
la moarte	43
în noapte.....	44
tot felul	45
locul lui.....	46
să zburăm	47
singurătăți mici	48
inimile celorlalți	49
o mireasmă	50
de înger.....	51
să vadă	52
fără frig	53
aiuea, dintr-odată	54
inelar stâng	55
nou început.....	56
Tăcerea din care, inexplicabil, răsare poezia	57

Editura JUNIMEA

Bulevardul Carol I
Grădina Copou, 700 506, Iași
Tel. redacție: +40 232 705 837

Librăria Cezar IVĂNESCU,
Grădina Copou, IAȘI
Luni – Vineri: 9 – 15

Correspondență:

C.P. 85, Oficiul poștal nr. 1, Iași
e-mail: edjunimea@gmail.com
revistascriptor@gmail.com

Comenzi:

www.editurajunimea.ro
edjunimea@gmail.com
vanzari.junimea@gmail.com

Tel.: 0723 211 357
Luni – Vineri, orele 9 – 15

Mi-am desfăcut pieptul, am tras de coaste și păsări de hârtie au început să zboare de jur-împrejur. există fire întinse, care-mi unesc inima de a celorlalți și pe care ele le folosesc să se înalțe, ca pe niște piste de zbor. lumina umple spațiul, este o dimineață ieșită din furtuna adusă de trecuta noapte, care a spălat totul. continui să învârt cu degetul mare și cel mijlociu de la mâna dreaptă un cerc ciudat, parte cu arabescuri a verighetii de pe inelar. afară, în parcare din curtea interioară a blocului, o voce liniștită; poate că vorbește cu păsările, cu o pisică sau poate cu bradul argintiu. deodată, de nicăieri, cicoarele – într-o goană abruptă, neașteptată, stridentă. încurajat, protejat de acel zgomot difuz și puternic, încep să scriu cu un ritm măsurat, care trădează totuși inflexiunea unei îndepărtate și inexplicabile nostalgii; existăm clar din noaptea aceasta, am devenit iar trei, cu ei.

cu ei am descoperit de timpuriu gândul că n-ar fi putut evita nimic. umbra bradului de lângă bloc se evaporă ușor în arșița soarelui. nemișcate sunt zilele, cele din spate și cele din față, nemișcate; iar în cuvinte există ascuns un morb al uzurii – praful ce rămâne din ființa ta, după ce toți cei care te-au cunoscut nu mai sunt. când clară-i plecarea din viață, epocă, timp; din sanctuar. minunat serviciul, ocupația cea de toate zilele, care te obligă să uiți, care te strecoară prin aerul înșăilat la repezeală de vânt, cu mici bolduri – pe strada unde suflarea din pereții caselor ți se atinge uneori de corp; după cinci minute vei întâlni un cimitir, după alte trei clădirile firmei, spațiul unde dintr-odată devii o rotiță într-un mecanism. desfigurat de realitate, îmbrăcat într-un fel de paloare și nesiguranță, deși nimeni nu vede asta; parte dintr-o generație, cum nesfârșitele bancuri de pești. ești azi într-o zi trezită altfel din somn, o zi ce tainic își atinge țelul, prin ochii păsărilor de tot felul.

tot felul de clădiri, douăsprezece, toate plane. unele duc spre est și unele înspre vest, zugrăvite la fel. în fiecare dintre acestea găsești încăperi, unele pe pământ, altele ca un cer pe pământ, duse în subterane, supra-puse, mii, adunate în complicate linii Nazca. realitatea lor nu o poate contesta nimeni! prin trecerile dintre ele au plutit și curg sicrie de felurite mărimi, ca niște amfibii – cu morți în costume oficiale, acoperiți de flori și drapel, cu morți obișnuiți în hainele lor bune, alții sărăcăcioși, fără ținută; desprinși de seri, prânzuri, dimineți. toți cu fețele alcătuind un deșert de nisip; a trecut pe aici, când ea era în liceu, și mama ei. i-a trăit moartea simplu, ajutată de un vâl transparent, nevăzut de ceilalți. pe urmă l-a întâlnit pe el; sprijinindu-se în priviri au părut atunci că se ridică puțin de la pământ, deodată - a fost pentru amândoi ca un zbor, prima dată.

prima dată când descoperi că viața este cu totul altceva decât ce credeai că este. când în interiorul tău se află celălalt, un fel de esență, de lumină a tot ceea ce poate fi; mintea-ți produce destoinica apărare, o lavă ce-ți acoperă fisurile-gânduri, conduse de reguli stricte. nu poți lua aceeași decizie de două ori; există impulsuri pe care nu ar trebui să le urmezi – deschid timpul și arăt întâlnirea când el a întrebat-o: „ce-ai face dacă te-aș săruta acum?” „ți-aș da o palmă!”, a spus ea, nesigură; vântul a înnegurat privirea băiatului și a trimis-o în singurul nor de pe cer; și privirea a rămas acolo, încețoșând când și când cu reflexe verzi-căprui orașul și parcul și banca pe care se aflau. sau poate era, la fel de bine, umbra unui zmeu de hârtie – dintre acelea care zburau pe malul mării, în copilăria ei – zmee care sunt de fapt tot un fel de nori, chipuri de frumusețe ciudată care împodobesc zarea, ce când și când face ce face și-și schimbă culoarea.

schimbă culoarea tristețea, ea pune patina verdelui-oxid peste statuile din parc. au plecat repede, erau gri amândoi, mergeau cu pași în contratimp, stricau totul împrejur. priveau spre pământ, dar acesta nu le spunea vorbe de încurajare; în jur creștea galopul a mii de copite, care acoperea senzațiile și gândurile ascunse în trupuri, jalnicele forme de libertate. când ea a intrat pe ușa căminului opt, lui nu i-a mai rămas decât el; atunci au înflorit în juru-i ciulini neobișnuiți, cu flori roș-aurii, ca niște stele părăsite. și a apărut o fântână în care, dacă ai fi aruncat o piatră, ar fi lovit alte pietre. s-a aplecat să se uite iar cercul de întuneric i-a întors privirea transformându-i chipul într-o oglindă – care o arăta pe ea în camera de cămin, povestindu-i colegei – în timp ce timpul lor dispărea încet, undeva, dăruit trecutului, cel dus și ascuns în crăpăturile pământului.